

въ тѣмнищата Дáма, и'щеше даго о'уби: а'той
 мѣса помóли даго ѡтпѣсти даиде доселóтоси,
 дасвѣди сѣз женáта и' чáдата свои, и' даги
 нареди' както' трѣба, а'чи' тогáзи дадо́йди да
 оумрѣ. Като' чѣ това' нѣговатъ пріáтель Фíнтъ
 до́йде при цáра и' мѣса ѡбрече даустáни въ тѣм-
 нищата вмѣстѣ свóлгѣ пріáтѣла додѣ са вѣрни.
 Мѣчигильцатъ тогáзи ѡтпѣсти Дáма, но рече,
 а'кѡ до тóлкози дни' недо́йди Дáмъ, щѣ о'уби
 нѣго. Когáто са совершáваше врѣмáто и' Дáмъ
 и'ѡщи ниса вѣждаше дадо́йди, сичкитѣ са смѣ-
 аха Фíнтъ, а'той вѣзъ смѣщеніе и'мъ кáжаше чи
 щѣ до́йди. Като' са испóлни врѣмáто и'го и'хвóж-
 даха даго закóлатъ, вѣдѣха Дáма чииди тичеш-
 кóмъ. Това' като' вѣдѣ Діонýсъ почѣди са и'
 прости' живóтатъ Дáмъ, но и'мъ са помóли да
 иматъ и'нѣго затрѣти пріáтѣла. 45. Мѣчи-
 тельско благополѣчіе. Дáмоклъ хвáлаше твѣрдѣ
 цáрьцатъ Діонýса пѣрваго и'дѣмаше вынаги чи' ѣ'
 твѣрдѣ блаженъ и' благополѣчинъ, защо' ѣ' цáрь и'
 има красны и' голѣмы палáты и' тóлкози дрѣги
 добрины. Като' чѣ това' цáрьцатъ, привика го
 и'мъ рече: щѣшьли Дáмокле да о'укѣсишь ѡ мó-
 ето благополѣчіе; а'той ѡтвѣща', чи твѣрдѣ же-
 лáй и'ищи. Тогáзи цáрьцатъ повелѣ даго зави-
 дѣтъ въ цáрскитѣ палáты, и' даго гѣдатъ на
 злáтъ о́дръ, и' да ѡвѣрѣдатъ кѣщата мѣ съ
 злáты и' срѣбрены садíны, и'на трапѣзата мѣ
 да предсто́ватъ млáды и'красны юноши, и' да
 прáватъ щото' и'мъ рече: полóжиха и'ѡщи на вѣдѣ